

5 POEMES DE DOINAS EN FRANÇAIS

Traduits par Emanoil Marcu

Lumină neagră

Lumină neagră, steaua exaltării
mele:
cînd o substanță mai lucidă cîntă-n
lucruri,
cînd larma păsărilor încetează,
clipa
de înălțare a baghetei, gestul care

ca sabia îl vezi ieșind încet din
teacă,
și-o turgescență nălucește în oțelul

infirm, și totul pare iminent, și
negrul
e ca o poartă aurie care crapă.

Și fulgeră, și-atunci cuvintele se
văd.

Noire lumière

Noire lumière, étoile de mon
extase :
Quand une matière plus lucide
chante dans les choses,
quand cesse le vacarme des
oiseaux, l'instant
où la baguette se dresse – un geste
que l'on voit
sortir sans hâte, tel du fourreau le
glaive,
quand une turgescence miroite
dans l'acier
infirm, quand tout est imminent
et que le noir
ressemble à une porte d'or qui
crève.

Et la foudre éclate, et les mots se
dévoilent.

Blazon

O cîmpie și-un turn. Între sunete –
pîlcul
resemnat al vecinilor. Inima plînge
într-o zare și cîntă în alta: docil e,
bucuros să primească oricînd acest
spațiu
un suspin derobat celorlalte
trapezuri.

Luminate se-nșiră străbunele tibii,
în vocale ca-n bule de aer eterne
răsuflarea nicicînd-putreziților
pîlpîie.

O cîmpie și-un turn. Cu o floare
purtată
la rever de văzduhuri petrece
poetul.

Blason

Un champ. Une tour. Entre les
sons – la troupe
résignée des voisins. D'un horizon
à l'autre
le cœur passe des larmes au chant :
docile est
cet espace, toujours content de
recevoir
un soupir arraché aux autres
trappèzes.

D'ancestraux tibias lumineux s'y
alignent ;
dans les voyelles – bulles d'air
éternelles –
l'haleine des saintes reliques
palpite.

Un champ. Une tour. Arborant une
fleur
à son revers de cieux, le poète fait
la fête.

Hieroglifă spațială

Era un dulap așezat la perete,
o ladă de lemn lustruit. Niciodată
deschisă:
nimic nu era înlăuntrul.

Pe masă o floare murea pe-ndelete
uitată: petalele – aur și icter,
parfumul – trufie a pajiștei, fadă.

Hiéroglyphe spatial

C'était une armoire adossée à la
paroi,
un coffre en bois poli. Jamais
ouvert :
il n'y avait rien dedans.

Sur la table un lis se mourait,
languissant,
oublié : ses pétales – or et ictere,
son parfum – la gloire des prés,
inodore.

Copiii jucîndu-se veseli prin casă
Fugeau, se loveau în cădere de
ladă,
pluteau în lumina pierdută a zării.

Iar spațiul stătea netezit,
impalpabil.
În idol și zeu se-mpărțea
deopotrivă:
expus unui schimb, derobat
jubilării.

S'ébattant dans les pièces, joyeux,
les enfants
courageaient, se cognaient, en
tombant, à l'armoire,
ils flottaient dans le jour déclinant
des lointains.

Et l'espace restait sans un pli,
impalpable.
Idole et dieu, il l'était à la fois,

Exposé à un change, dérobé à la
joie.

Neguțătorul de crăpături

Prinț calpuzan care spoiește zloții

Lui Dincolo, telal de mici emoții
fără părinți, bastard al unui limb
de confluențe,

eu sînt

cel ce schimb
mocirla construită-ntr-o epură
de litere – mai tragică, mai pură –

a invizibilelor temelii.

Fanatrice tarabe dezvelii:
echere cu favoruri, alge, griuri,

esențe posedate-n travestiuri,
leproase turme de consoane, ași
de treflă împuțită, și ocași
cărora globul le sfîntește glezna,

și grindina vulcanilor, și bezna,

Le marchand de fêlures

Faux-monnayeur des sous de l'Au-
delà,
prince bâtard, marchand de petits
émois
issu d'une contrée où se mélangent
les vents, –

je suis celui qui

change
le boubier bâti en une épure
de lettres – plus tragique et plus
pure –
des fondations que nul ne saurait
voir.

J'ai dévoilé de fabuleux bazars :
équerres aux privilèges, algues,
gris,
essences possédés en travesti,
et bandes de consonnes ladres, as
pourris de trèfle, et forçats, hélas !
que les humains encensent et
célèbrent,
la grêle des volcans et les ténèbres

– și liniștea...

Voyeur cu

ochiul fix,
eu vînd cenușă fină de fenix
și crăpătura lucrurilor – fantă
ce-mi desfrînează limba sicofantă.

– et le silence...

Voyeur à la

pupille fixe,
je vends les cendres fines des
phénix
et la fêlure dans les choses – fente
qui débaucha ma langue
sycophante.

Vremea cireșelor

Miriapodul ploii și, pe urmă,
omizile. Cu fluturi înfloriți,
cireșii-și iau avîntul ca o turmă
de reni, spre poarta raiului, zoriți.

Noi, însă, robi ai roadelor. Iar
locul
e, ca și noi, spurcat și primitor
de viermi gălbui și sîmburi, la
sorocul
împărătesc al fornicării lor.

Le temps des cerises

Le mille-pattes de la pluie, suivi
par les chenilles. Aux papillons
fleuris,
les cerisiers, tel un troupeau de
rennes,
s'envolent vers les portes de
l'Eden.

Mais nous, les fruits nous ont
rendu esclaves ;
les vers jaunâtres et les graines
bavent
en ce lieu propice à tous, au terme
impérial où tout fornique et germe.